

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Janou Lukešovou v právní věci

žalobce: **Brenntag CR s.r.o.**, IČ 49613464, se sídlem Mezi Úvozy 1850, 190 00
Praha 9

zastoupen: Mgr. Pavel Vinter, advokát, se sídlem Vinohradská 2133/138, 130 00
Praha 3

proti
žalovanému: **J. F.**, narozený xxx, xxx xxx xxx

zastoupen: JUDr. Jan Brož, advokát, se sídlem Sokolská 1788/60, 120 00 Praha 2

o zaplacení 2 888 008,75 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku žalobci zaplatit 2 888 008,75 Kč s 8,05% ročním úrokem z prodlení z výše uvedené částky od 13. 10. 2015 do zaplacení.**
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit 373.943,40 Kč na náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet právního zástupce žalobce.**

Odůvodnění:

1. Žalobce podáním ze dne 13. 10. 2015 se domáhal, aby soud žalovanému stanovil povinnost zaplatit částku 2.888.008,75 Kč s příslušenstvím jdoucím od 13. 10. 2015 do zaplacení a uhradit mu náhradu nákladů řízení. Vznesený nárok odůvodnil tím, že žalovaný byl od vzniku společnosti VXXXX s.r.o., IČ xxx v období od jejího vzniku až do 19. 4. 2012 xxx xxx, a tudíž ve smyslu § 134 a 135 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. jedinou osobou odpovědnou za obchodní vedení společnosti. Zároveň byl odpovědný za řádné vedení účetnictví společnosti. V období od 28. února 2011 do 3. srpna 2011 žalobce dodal obchodní společnosti VXXXX s.r.o. na základě objednávek objednané zboží. Toto zboží vyúčtoval platebními doklady, ty nebyly uhrazeny. Dne 14. prosince 2011 dlužník podal insolvenční návrh, ten zdůvodnil platební neschopností i předlužením. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 20. prosince 2011 pod č. j. KSLB xxx-A-5 dlužníkovi uložil doplnit insolvenční návrh. Vzhledem k tomu, že tento insolvenční návrh dlužníka nebyl náležitým způsobem doplněn, tak Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec dne 23. ledna 2012 pod č. j. KSLB xxx-A-7 návrh odmítl. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. března 2012 č. j. xxx-A-12. Žalobce 8. března 2013 podal insolvenční návrh k Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 8. 2013 č. j. MSPH xxx-A-22 zjistil úpadek dlužníka, insolvenčním správcem ustanovil advokátní kancelář Zrůstek, Lúdl a partneři v. o. s. a vyzval věřitele dlužníka, aby přihlásili své pohledávky do insolvenčního řízení. Žalobce přihlásil svoji pohledávku z titulu neuhrazených kupních cen zboží objednaného žalovanou společností, které bylo dodáno v období od 28. února 2011 do 3. srpna 2011 v celkové výši 2.841.008,75 Kč. Tato částka se skládala z částky 1.988.220,75 Kč - neuhrazená kupní cena za dodané zboží, 314.040 Kč - úroky z prodlení ke dni 12. 8. 2013 a pravomocně přiznané náhrady nákladů řízení v celkové výši 538.748 Kč. Pohledávka žalobce byla v celém přihlášeném rozsahu zjištěna, tj. byla zjištěna ve výši 2.841.008,75 Kč. Městský soud v Praze dne 7. ledna 2014 č. j. MSPH xxx-B-12 prohlásil na majetek dlužníka konkurz. Konkurz na dlužníka byl zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2015 č. j. MSPH xxx-B-37 z důvodu, že majetek dlužníka je zcela neuspokojující pro uspokojení věřitelů. Žalobce v insolvenčním řízení na uspokojení zjištěné pohledávky 2.841.008,75 Kč neobdržel ničeho. Navíc Městský soud v Praze schválil odměnu insolvenčního správce ve výši 54.450 Kč včetně DPH a hotové výdaje ve výši 4.658 Kč, které byly dle § 38 odst. 2 insolvenčního zák. v rozsahu částky 45.000 Kč uspokojeny ze žalobcem zaplacené zálohy na náklady insolvenčního řízení, zahrnuté do majetkové podstaty dlužníka. Žalobci nebyla nahrazena ani část již zaplacené zálohy na náklady insolvenčního řízení. Dle § 98 insolvenčního zák. bylo povinností žalovaného podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu. Žalovaný byl v platební neschopnosti nejpozději 4. 10. 2009 (příhlášky jednotlivých věřitelů). K datu provedení prvních objednávek na dodávky zboží, tj. k datu 28. února 2011 byla žalovaná společnost v prodlení nejméně s 26 splatnými závazky vůči sedmi různým věřitelům v úhrnné výši 2.400.746,29 Kč, tedy zhruba 1,5 roku před datem, kdy dlužník provedl první objednávku na dodávku zboží. Žalovaný jako xxx xxx dlužníka byl od 19. února 2011 do 19. dubna 2012 jedinou osobou odpovědnou za obchodní vedení společnosti (dlužníka), za její řádné vedení účetnictví a musel znát její ekonomickou situaci, tj. musel vědět o úpadku dlužníka. Jednal v rozporu s § 98 odst. 1 a 2 insolvenčního zák. Navíc žalovaný převedl podnikatelskou činnost na společnost TTD Companies s.r.o., IČ 27497607 s cílem vyhnout se placení závazků vzniklých podnikáním dlužníka a obejít povinnosti, jež by mu plynuly ze zjištění úpadku dlužníka. Žalobce vznesl nárok na úhradu částky 2.000 Kč, ten mu vznikl zaplacením soudního poplatku za podání insolvenčního návrhu. Dopisem ze dne 11. 9. 2015 žalobce žalovaného vyzval k úhradě částky, která je předmětem sporu.

2. Žalovaný podáním ze dne 24. března 2016 vznesený nárok žalobce neuznal, vznesl námitku promlčení ve vztahu ke všem pohledávkám, které žalobce ve svém návrhu na vydání platebního rozkazu ze dne 13. října 2015 uvedl, a to z neuhrazených kupních cen zboží objednaného dlužníkem v období od 28. února 2011 do 3. srpna 2011.

3. Městský soud v Praze rozsudkem pro uznání ze dne 10. května 2016 č. j. 37Cm 28/2015-55 žalovanému stanovil povinnost zaplatit žalobci 2 888 008,75 Kč s úroky jdoucími od 13. 10. 2015. Rozsudek byl zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 22. června 2017 č. j. 16 Cmo 26/2016-129. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaný uplatněný nárok neuznal s ohledem na vznesenou námitku promlčení, která se vztahovala ke všem pohledávkám z neuhrazených kupních cen zboží objednaného žalovaným, popř. dodaného žalovanému v období od 28. února 2011 do 3. srpna 2011. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně projevils svůj postoj k žalobnímu návrhu, když ten označil jako celek za promlčený. Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 27. února 2019 č. j. 29 Cdo 4806/2017-155 dovolání žalobce proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. června 2017 č. j. 16 Cmo 26/2016-129 odmítl.

4. Na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. dubna 2019 č. j. 37Cm 28/2015-159 žalovaný ve vyjádření ze dne 26. dubna 2019(čl. 164) požadoval zamítnutí žaloby z důvodu: 1.Žalobce uplatnil žalobou ze dne 13. října 2015 nároky z faktur, které byly vystaveny žalobcem v roce 2011. Poslední faktura byla vystavena 12. září 2011. Žalovaný vznesl námitku promlčení, a to ke všem nárokům, které jsou specifikovány na straně 2 a 3 žalobního návrhu a jsou označeny čísly faktur. 2. Pokud žalobce tvrdil s odkazem na § 134 a 135 odst. 1 obchodního zák., že žalovaný byl odpovědný za řádné vedení účetnictví ve společnosti, tak namítl, že vedení účetnictví nebylo předmětem žaloby, a pokud se jedná o období od 28. února 2011 do 3. srpna 2011, tak žalobce zboží dodal společnosti VXXXX s.r.o. na základě objednávek, a tato společnost zboží nezaplatila, tudíž žalovaný není pasivně hmotně legitimován. 3. Žalobce 8. března 2013 podal insolvenční návrh k Městskému soudu v Praze poté, co Městský soud zjistil úpadek společnosti, přičemž následně žalobce přihlásil svoji pohledávku z titulu neuhrazených kupních cen za zboží objednaného společností, a to za období od 28. února 2011 do 3.srpna 2011.

5. Žalobce ve svém vyjádření ze 17. května. 2019(č.l. 172) shrnul, že předmětem řízení je nárok na náhradu škody dle § 99 zákona č. 182/2006 Sb. Ve sledovaném období od 28. února 2011 do 3. srpna 2011 byl žalovaný xxx xxx společností VXXXX s.r.o., se sídlem xxx xxx, xxx – xxx, IČ xxx. Porušil ust. § 98 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona, když nepodal jménem dlužníka (obchodní společnost VXXXX s.r.o.) insolvenční návrh bez zbytečného odkladu po datu 4. října 2009, kdy se dozvěděl, nebo při náležitě pečlivosti se měl dozvědět o úpadku dlužníka ve formě platební neschopnosti ve smyslu § 3 odst. 1 a 2 písm. b) insolvenčního zákona. Xxx xxx žalované společnosti byl do 19. dubna 2012. Pohledávky, kterých se žalobce za žalovaným domáhá, vznikly na základě objednávek učiněných od 28. února 2011 do 3. srpna 2011. Co se týká promlčení nároku, tak žalobce zaujal stanovisko, že nároky promlčeny nejsou,přiznány pravomocnými a vykonatelnými rozhodnutími a byly přihlášeny do insolvenčního řízení společnosti, jak lze zjistit z předložené přihlášky pohledávky žalobce, podané s insolvenčním návrhem 8. března 2013 ve znění a doplnění ze dne 28.srpna 2013. Odkázal na § 173 odst. 3 věta první insolvenčního zákona, kdy přihláška pohledávky má pro běh lhůty promlčení nebo pro zánik práva stejné účinky jako žaloba nebo jiné uplatněné právo u soudu ode dne, kdy došla k insolvenčnímu soudu.

6. Po provedeném dokazování soud učinil následující skutková zjištění: žalovaný J. F., narozený xxx byl od 19. února 2001 do 19. dubna 2012 xxx xxx obchodní společností VXXXX s.r.o., IČ xxx, ta byla zapsána do obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze dne 19. února 2001. Žalobce dodával obchodní společnosti VXXXX s.r.o. na základě objednávek objednané

zboží. Zboží vyúčtoval platebními doklady. Jednalo se o zboží dodané v období od 28. února 2011 do 3. srpna 2011, a to na základě faktur 302389407 s datem splatnosti 29. 4. 2011, 302389553 s datem splatnosti 30. 4. 2011, 30239549 s datem splatnosti 9. května 2011, 302399446 s datem splatnosti 29. 7. 2011, 302404503 s datem splatnosti 16.9. 2011, 302406292 s datem splatnosti 2. 10. 2011, 302389860 s datem splatnosti 2. 5. 2011, 302390074 s datem splatnosti 6. 5. 2011, 302391093 s datem splatnosti 15. 5. 2011, 302393055 s datem splatnosti 31. 5. 2011, 302403241 s datem splatnosti 30. 8. 2011, 302390550 s datem splatnosti 9. 5. 2011, 302391092 s datem splatnosti 15. 5. 2011, 302399786 s datem splatnosti 31. 7. 2011, 302396045 s datem splatnosti 21. 6. 2011, 302399267 s datem splatnosti 26. 7. 2011, 302402225 s datem splatnosti 22. 8. 2011, 302403346 s datem splatnosti 30. 8. 2011, 302404165 s datem splatnosti 12. 9. 2011. Celková částka za neuhrazené platební doklady činila 2 841 008,75 Kč. Dne 14. prosince 2011 obchodní společnost VXXXX s.r.o. podala insolvenční návrh, jenž byl zdůvodněn platební neschopností a předlužením, ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, ten usnesením ze dne 20. prosince 2011 pod č. j. KSLB xxx-A-5 uložil dlužníkovi, aby insolvenční návrh doplnil. Vzhledem k tomu, že insolvenční návrh doplněn nebyl, Krajský soud v Ústí nad Labem – Liberec dne 23. ledna 2012 pod č. j. KSLB xxx-A-7 návrh odmítl. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. března 2012 pod č. j. xxx-A-12. Žalobce podal 8. března 2013 k Městskému soudu insolvenční návrh. Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 8. 2013 č. j. MSPH xxx-A-22 zjistil úpadek obchodní společnosti VXXXX s.r.o. Žalobce do předmětného insolvenčního řízení přihlásil pohledávky z titulu neuhrazených kupních cen za dodané zboží. Zboží bylo dodáno, vyfakturováno, jednalo se o období od 28. února 2011 do 3. srpna 2011. Celkově bylo dodáno zboží za částku 1 988 220,75 Kč. Žalobce zároveň požadoval i úroky z prodlení ode dne jednotlivých splatností platebních dokladů do dne, kdy byl zjištěn úpadek dlužníka (12. 8. 2013). Úroky z prodlení u jednotlivých platebních dokladů byly stanoveny částkou 314 000,40 Kč. Ohledně části nároku žalobce vedl soudní řízení, a to u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 27 C 212/2011, 59 C 214/2011, 59 C 212/2011, 59 C 213/2011, u Krajského soudu v Ústí nad Labem – Liberec 38Cm 119/2011, 39Cm 129/2011, 38Cm 121/2011, 38Cm 120/2011, 39Cm 130/2011, 39Cm 131/2011 a 37Cm 407/2011. Náklady za jednotlivá řízení mu byly přiznány v celkové výši 538 748 Kč. Součet těchto položek činí částku 2 841 008,75 Kč. V souvislosti s podaným insolvenčním návrhem žalobce složil zálohu ve výši 45 000 Kč, tu uhradil 8. dubna 2013. Taktéž uhradil soudní poplatek z návrhu ve výši 2 000 Kč dne 19. dubna 2013. Pohledávka žalobce byla v celém přihlášeném rozsahu zjištěna, tj. ve výši 2 841 008,75 Kč. Dne 7. ledna 2014 Městský soud v Praze pod č. j. MSPH xxx-B-12 prohlásil na majetek obchodní společnosti VXXXX s.r.o. konkurz. Konkurz na obchodní společnost VXXXX s.r.o., IČ xxx byl zrušen usnesením Městského soudu v Praze dne 30. 7. 2015 pod č. j. MSPH xxx-B-37. Majetek dlužníka nepostačoval k uspokojení věřitelů. Nebylo prokázáno, že žalobce z uplatněné pohledávky obdržel jakoukoliv finanční částku. Taktéž nebylo prokázáno, že by žalobci Městský soud v Praze vrátil jakoukoliv částku z vynaložených 45 000 Kč (zaplacená záloha na náklady insolvenčního řízení).

7. Z dalších důkazů soud neučiní žádná podstatná zjištění pro předmět sporu, a to smlouvou o převodu obchodního podílu s datem 2. 12. 2011, uzavřené mezi H. F. jako převodcem a J. F. jako nabyvatelem v obchodní společnosti Exxxx s.r.o., IČ xxx, a i převodem obchodního podílu uzavřeným mezi J. F. a společností Dxxxx s.r.o. s datem 18. 4. 2012. Taktéž je soud toho názoru, že prohlášení Ing. K. L. s datem 24. 10. 2014 není podstatné pro závěry soudu uvedené následně.

8. Provedené důkazy soud hodnotil samostatně a ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru o skutkovém stavu věci. V době, kdy žalovaný byl xxx xxx obchodní společnosti VXXXX s.r.o., IČ xxx, a i xxx xxx, tak společnost prováděla objednávky zboží, to jí bylo žalobcem dodáváno, fakturováno a společností VXXXX s.r.o. nehrzeno, a (v období od 28. února 2011 do 3. srpna 2011). V té době společnost VXXXX s.r.o., IČ xxx již měla mnohost dlužníků s dluhy po

splatnosti, přesto činil žalovaný jménem této společnosti vůči žalobci další objednávky na dodávku zboží. Žalovaný sám podal insolvenční návrh. Vzhledem k tomu, že tento insolvenční návrh nedoplnil dle poučení soudu, tak byl odmítnut, což bylo potvrzeno i odvolacím soudem. Soud má za prokázané, že nároky žalobce, které mu vznikly jednak neuhrazením dodaného zboží, a jednak neuhrazením úroků z prodlení jednotlivých platebních dokladů za nedodané zboží ke dni zjištění úpadku obchodní společnosti VXXXX, a náklady za insolvenční řízení. Nároky žalobce činily celkově 2 888 008,75 Kč.

9. Uvedený skutkový stav soud posoudil po právní stránce následovně:

Dle ust. § 3 insolvenčního zákona č. 182/2006 Sb. ve znění pozdějších změn je dlužník v úpadku, jestliže má a) více věřitelů, b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po době splatnosti, c) tyto závazky není schopen plnit (dále jen „platební neschopnost“) - odst. 1. Má se za to, že dlužník není schopen plnit svoje peněžité závazky, jestliže a) zastavil platby podstatné části svých peněžních závazků, nebo b) je neplní po dobu delší 3 měsíců po době splatnosti, nebo c) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžních pohledávek vůči dlužníkovi výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud (odst. 2). Dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou (podnikatelem), je v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Při stanovení hodnoty dlužníkovy majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li věřitelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat (odst. 3). O hrozící úpadek jde tehdy, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník nebude schopen řádně a včas plnit podstatnou část svých peněžních závazků (odst. 4).

Dle § 98 insolvenčního zákona č. 182/2006 Sb. ve znění od 20. července 2009 do 31. prosince 2013 dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou (podnikatelem), je povinen podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl, při náležitě pečlivosti měl dozvědět o svém úpadku ve formě platební neschopnosti. Dlužník, který je právnickou osobou v likvidaci, je povinen podat insolvenční návrh také bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl, že při náležitě pečlivosti měl se dozvědět o úpadku ve formě předlužení. Povinnost podat insolvenční návrh má dlužník i tehdy, byl-li pravomocně zastaven výkon rozhodnutí prodejem jeho podniku nebo exekuce podle zvláštního právního předpisu proto, že cena majetku náležícího podniku nepřevyšuje výši závazků náležících podniku; to neplatí, má-li dlužník ještě jiný podnik (odst. 1). Povinnost podle odst. 2 mají i zákonní zástupci dlužníka a jeho statutární orgán a likvidátor dlužníka, který je právnickou osobou v likvidaci. Je-li těchto osob více a jsou-li oprávněny jednat jménem dlužníka samostatně, má tuto povinnost každá z nich. Insolvenční návrh podávají jménem dlužníka (odst. 2). Povinnost podat insolvenční návrh podle odst. 1 a 2 není splněna, bylo-li řízení o insolvenčním návrhu vinou navrhovatele zastaveno nebo byl-li jeho insolvenční návrh odmítnut (odst. 3).

Dle § 99 insolvenčního zákona osoba, která v rozporu s ust. § 98 nepodala insolvenční návrh, odpovídá věřiteli za škody nebo jinou újmu, kterou způsobí porušením této povinnosti (odst. 1). Škoda nebo jiná újma podle odst. 1 spočívá v rozdílu mezi insolvenčním řízením zjištěnou výší pohledávek přihlášených věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení své pohledávky obdržel (odst. 2). Osoba uvedená v odst. 1 se odpovídá za škodu nebo jinou újmu podle odst. 2 zproští, jen prokáže-li, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitele v insolvenčním řízení nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a které nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní spravedlivě požadovat (odst. 2).

10. Žaloba byla podána důvodně. Soud má předně za to, že v době, kdy žalovaný byl xxx xxx a xxx obchodní společnosti VXXXX s.r.o., tak v období od 28. února 2011 do 3. srpna 2011 byl nejen v prodlení s úhradou dlužných částek za dodání zboží žalobci, ale i dalším věřitelům, viz seznam přihlášených pohledávek – zajištěný věřitel. S ohledem na domněnku úpadku podle § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona byl tudíž žalovaný povinen podat na společnost insolvenční návrh z důvodu faktického úpadku ve formě platební neschopnosti, a to bez zbytečného odkladu, což žalovaný sice učinil. Žalovaný tuto povinnost nesplnil s odkazem na § 98 odst. 3 insolvenčního zákona, neboť insolvenční návrh nedoplnil, takže insolvenční návrh byl odmítnut. Žalovaný tudíž porušil svoji povinnost k podání tzv. dlužnického insolvenčního návrhu dle § 98 odst. 1 insolvenčního zákona.

11. Vzhledem k tomu, že žalovaný byl xxx xxx a xxx xxx společnosti VXXXX s.r.o. a nepodal jménem společnosti insolvenční návrh bez zbytečného odkladu, kdy při náležité pečlivosti se měl dozvědět o úpadku dlužníka ve formě platební neschopnosti ve smyslu ust. § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona, tak porušil ust. § 98 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona. Žalobci vznikl nárok dle § 99 odst. 1 insolvenčního návrhu. Žalovaný netvrdil a neprokázal žádný důvod, který by způsobil zánik odpovědnosti jeho osoby uhradit žalobci škodu, která byla celkově stanovena za nedodané zboží, a náležící úroky z prodlení ve výši 2 281 008,75 Kč a náklady vynaložené v rámci insolvenčního řízení. K dané výši škody soud zaujímá stanovisko, že žalovaný výši nespороval s ohledem na závěry insolvenčního řízení. O úrocích z prodlení soud rozhodl dle § 369 odst. 1 zákona č. 361/1991Sb. a nařízení vlády č. 163/2005 Sb. ve znění novel od data podání žaloby na náhradu škody.

12. Žalovaný vznesl námitku promlčení. Na základě výše uvedených zjištění soudu prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce podal insolvenční návrh, který byl soudem převzat 8. března 2013. Žalobce podaný insolvenční návrh, převzatý soudem 8. března 2013, doplnil přihláškami a následně doplnění provedl 28. srpna 2013. Konkurs namajetek dlužníka VXXXX s.r.o. byl zrušen usnesením Městského soud v Praze dne 30. července 2015 č.j. MSPH xxx-B-37. Žalobci vznikla v důsledku nepodání insolvenčního návrhu žalovaným škoda za dodané zboží. Žalobce podal žalobu na její náhradu podle ust. § 99 insolvenčního zákona dne 14. října 2015. Splatnost faktur za nedodané zboží byla od 29. dubna 2011 do 2. října 2011. Z rozsudku Nejvyššího soudu ČR č. j. 29 Cdo 2735/2012 ze dne 30. 6. 2014 (publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 103/2014) vyplývá, že má-li být náhrada škody ve formě peněžitého plnění poskytnuta v rozsahu, v němž se pohledávka věřitele dlužníkovi stala nedobytnou, v důsledku povinnosti podat včas návrh na prohlášení konkurzu na majetek dlužníka dle zákona č. 238/1991 Sb. ve znění účinném k 31. 12. 2007, pak dnem, kdy taková škoda vznikla (nejpozději mohla vzniknout), je den, kdy byl skutečně podán návrh na prohlášení konkurzu a na majetek dlužníka. Od tohoto dne totiž již případný pokles míry uspokojení věřitelovy pohledávky z majetku dlužníka nelze odvozovat od porušení povinnosti podat návrh na prohlášení konkurzu na majetek dlužníka. Protože insolvenční zákon neobsahuje vlastní speciální úpravu promlčení, je i nadále nutné použít úpravu uvedenou v občanského zákoníku v té době určeném. Proto závěry formulované a odůvodněné Nejvyšším soudem ČR v R 103/2014 se uplatní přiměřeně i v poměrech insolvenčního zákona. Uvedený zákon vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Cdo 1212/2016 ze dne 29. 6. 2016. K závěrům uvedeným v tomto rozsudku se Nejvyšší soud ČR opětovně přihlásil usnesením ze dne 23. 7. 2016 sp. zn. 29 Cdo 2356/2016. Podle ust. § 106 odst. 2 občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 se nejpozději právo na náhradu škody promlčí 3 roky ode dne, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za 10 let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla. To neplatí o škodě na zdraví. Z výše uvedených zjištění vyplývá, že tříletá lhůta k uplatnění nároku počala běžet dnem, kdy žalobce podal na dlužníka insolvenční návrh, tj. dnem 8. 3. 2013, a uplynula dnem 9. 3. 2016. Vzhledem k tomu, že žalobce podal náhradu škody podle ust. § 99 insolvenčního zákona dne 14. 10. 2015, je zřejmé, že nárok

žalobce nebyl promlčen v tříleté promlčecí lhůtě. Tudíž námitku žalovaného ve vztahu k promlčení soud neshledal důvodnou.

13. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce byl ve věci procesně úspěšný, tak mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 373 943,40 Kč. Tato náhrada se skládá z uhrazeného soudního poplatku 144 401 Kč včetně podaného dovolání 10 000 Kč a náhrada nákladů řízení za zastoupení právním zástupcem při 1 úkonu právní služby po 19 860 Kč dle § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za převzetí, výzvu k plnění ve věci samé, podání žaloby, návrh na vydání rozsudku pro uznání, vyjádření k odvolání, vyjádření k podání žalovaného ze dne 7. 7. 2016, podání dovolání, vyjádření k podání žalovaného ze dne 17. 5. 2019 a účast na jednání 9. 8. 2019, celkem 178 840 Kč. Dále soud přiznal náhradu režijních paušálů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/96 Sb. 2 700 Kč a 21% DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř. částkou 38 101,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím zdejšího soudu k Vrchnímu soudu v Praze.

Praha 9. srpna 2019

JUDr. Jana Lukešová v. r.
předsedkyně senátu